

עפ"ג 13142/02/16 - מדינת ישראל נגד אברהם ולדמן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 13142-02-16 מדינת ישראל נ' ולדמן
תיק חיצוני:

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופטת אסתר נחליאלי-חיאט
המערכת: מדינת ישראל
נגד
המשיב: אברהם ולדמן

פסק דין

1. ערעור המדינה על גזר הדין בתיקים פליליים 25324-07-12 וכן 27754-05-13. גזר הדין ניתן על ידי כב' השופט ש' בקר ביום 30.12.15.

בגזר הדין הוטלו על המשיב העונשים הבאים:

מאסר בפועל למשך חודשיים שירוצה בעבודות שירות;

מאסרים על תנאי לתקופות משתנות בהתאם לעבירות שמדובר בהן;

כמו כן חויב המשיב לפצות את המתלונן בסך 10,000 ₪, והועמד בפיקוח שירות המבחן למשך שנה.

אלה העובדות הרלוונטיות:

2. שני כתבי אישום בפניו. כתב האישום המרכזי (ת"פ 25324-07-12) מגולל פרשה מכוערת במיוחד, כדלקמן:

אברהם ולדמן (להלן: "המשיב") קשר קשר עם שני אחרים להתפרץ למחסן שבו מאופסנת סחורה, ולגנוב את תכולתו. המחסן נמצא ברח' כהנמן 64 בבני ברק. בתאריך 20.9.11 הגיעו המשיב ושותפיו למחסן ברכבו של המשיב, הורידו את הסורג של חלון המחסן, נכנסו דרך החלון, גנבו עשרות קרטונים של אוכל לתינוקות וכן קפה נמס בשווי כולל של כ-35,000 ₪. הכנופיה הספיקה להעמיס כעשרים קרטונים מתכולת הסחורה הגנובה ולפרוק

אותם עשרים קרטונים במקום שלא אותר. לאחר מכן שבו למחסן כדי להעמיס את יתרת הסחורה.

לאחר שהעמיסו עוד כשמונה קרטונים, הגיע למקום דייר המתגורר בבניין, שהבחין במתרחש. כל חטאו של אותו אזרח היה היותו אזרח שומר חוק שביקש לרשום את מספר הרכב במכשיר הטלפון שלו. אחד משותפיו של המשיב תקף אותו, הכה בפניו, איים עליו "שיגמור אותו", הצמיד אותו לקיר, משך בזקנו, העיף את משקפיו, שבר את מכשיר הטלפון הנייד שלו, כל זאת לנוכח עיני בתו בת ה-11 של עד הראיה.

שותף נוסף נקט בצעד שגם עבריינים קשוחים אולי היו נרתעים ממנו. השותף אחז באותה ילדה בת 11, איים עליה בכך שהניף לעברה קורקינט ואמר שאם תזוז ממקומה הוא יזיק לה.

המשיב נכנס לרכב, אסף את שותפיו ומילט את כל החבורה מהמקום, כאשר ברכב עדיין מצויים שמונה קרטונים המכילים סחורה גנובה.

אם לא די בכך, יש פרק נוסף בהתנהלותו של המשיב. בתאריך 20.9.11 נתבקש המשיב להגיע לתחנת משטרה לבירור. בעקבות אותה דרישה פנה המשיב למתלונן (בעל המחסן שנפרץ). המשיב הציע למתלונן לסיים את הסיפור ב"צורה יפה". ושמא לא הבין המתלונן כי כדאי לו להיענות להצעה- הבהיר לו המשיב כי הוא, המשיב, בעל עבר פלילי, "וגם אם הוא בפנים יש לו את החיילים שלו". המשיב מסר למתלונן את שמונת הקרטונים שהיו עדיין ברכב ודרש ממנו לסגור את התיק במשטרה בתמורה להשבת יתר הסחורה.

למשיב יוחסו העבירות הבאות: קשירת קשר לביצוע פשע, פריצה לבניין, תקיפה סתם, איומים וכן שיבוש מהלכי משפט.

המשיב כפר בבית המשפט בעבירות שיוחסו לו. בתיק נשמעו ראיות, ובסופו של יום הורשע בכל העבירות.

3. בשלב הטיעונים לעונש צירף המשיב תיק נוסף, אף הוא בעל חומרה לא מבוטלת (ת"פ 27754-05-13). על פי האמור בכתב האישום שבתיק הנוסף, בתאריך 19.1.13 נסע המשיב ביחד עם אחר על אופנועו של המשיב, וזאת ללא רישיון נהיגה. לאחר שזגזג בין נתיבים ועלה על קו הפרדה רצוף עצרו אותו שוטרים, ביקשו ממנו לכבות את המנוע ולהזדהות. בתגובה דחף המשיב את השוטר והחל להימלט מהמקום. קריאותיו של השוטר לעצור לא נענו, ורק לאחר מרדף רגלי נעצר המשיב. המשיב גם זיף את לוחית הרישוי של אופנועו, בכך שהדביק איזולירבנד על אחת הספרות כך שתיראה כספרה אחרת. בגין מעשים אלה יוחסו לו שתי עבירות- זיוף סימני זיהוי של רכב וכן הפרעה לשוטר במילוי תפקידו.

כאמור, תיק זה צירף המשיב לאחר שהורשע בתיק הראשון (להלן: התיק המצורף).

לאחר ההרשעה, הופנה המשיב לקבלת תסקיר של שירות המבחן. בסופו של יום היו בפני בית המשפט לא פחות מחמישה תסקירים, כאשר התקופה שלאורכם ניתנו משתרעת על כשנה וחצי (מ-12.6.14 ועד 26.10.15). אחד מהתסקירים ניתן בתיק המצורף, כל יתרת התסקירים ניתנו בתיק המרכזי. אין חשיבות לחלוקה בין התיקים, שהרי בית המשפט גזר את דינו של המשיב בגין שני התיקים גם יחד.

התסקירים

4. שלושת התסקירים הראשונים שהיו בפני בית משפט קמא, מתארכים 12.6.14, 4.1.15 ו-30.3.15, היו תסקירים שליליים, אנו מהינים לומר שליליים במיוחד. שירות המבחן העריך כי קיים סיכון להישנות התנהגות מסכנת ועוברת חוק, הן בפלילים והן בתעבורה. המשיב שלל נזקקות לטיפול במישורי חייו. שירות המבחן העריך כי אינו יכול להפיק תועלת מהליך של טיפול. בתסקיר הנוסף מיום 4.1.15 מציין שירות המבחן כי המשיב נוקט בדפוסים מניפולטיביים והישרדותיים לצורך השגת מטרותיו ומתקשה בשיתוף פעולה עם גורמי חוק ומסד. בתסקיר השלישי הביא שירות המבחן לידיעת בית המשפט כי נפתח נגד המשיב תיק חדש שעניינו עבירות סמים ועבירה של החזקת נכס החשוד כגנוב.

המשיב באותה עת השתלב בשלב ראשוני ביותר של טיפול, ושירות המבחן המליץ על דחייה למעקב נוסף. שני התסקירים האחרונים הם אלה שעליהם השתית בית משפט קמא בדיעבד את מסקנתו, כי חל מהפך באורח חייו של המשיב. בתסקירים אלה סבר שירות המבחן כי המשיב עבר שינוי בכך שהתנקה משימוש בסמים, ועל כן המליץ על הטלת צו מבחן בשילוב צו של"צ.

נקדים מאוחר למוקדם ונאמר כי יש אירוניה רבה בכך שלאחר ששירות המבחן מדבר על "התנקות" משימוש בסמים, הן בתאריך 21.12.14 והן בתאריך 7.2.16 ביצע המשיב לכאורה עבירות סמים, עבירות שבגין הוגשו כתבי אישום, ללמדך שנמצאו לפחות ראיות לכאורה המבססות את כתבי האישום שהוגשו.

בתסקיר החמישי והאחרון ציין שירות המבחן כי המשיב התגייס לטיפול משמעותי. שירות המבחן היה מודע לפתיחתו של תיק הסמים בגין העבירה שבוצעה בתאריך 21.12.14 (למרות שהמשיב הביא את קיומה של עבירה זו לידיעת שירות המבחן רק בחודש אוגוסט 2015) המשיב טען כי נענה לבקשת חבר והביא לו סם מסוכן מסוג מריחואנה. שירות המבחן חזר על המלצתו לאמץ פן טיפולי שיקומי ולהסתפק בהעמדת המשיב בפיקוח שירות המבחן, הטלת צו מבחן, מאסר על תנאי ועבודות של"צ.

עיקרי גזר הדין

5. בית משפט קמא הסכים עם התביעה כי מדובר ב"פרשה חמורה לכל הדעות ובעיקר מקוממת התנהגותה של חבורת הפורצים כלפי עד הראייה וביתר שאת נכונים הדברים ביחס לבתו בת ה-11 ואין צורך להרחיב בדבר ובוודאי באימה שאחזה בילדה ובאביה האומלל".

לאחר הגדרה זו של אופי העבירות בהן הורשע המשיב, עבר בית משפט קמא להתייחסות לתסקירים. בית המשפט סקר אחד לאחד את התסקירים ואת האמור בהם. את הדגש שם בית המשפט על מה שהוא ראה כמהפך. המהפך התרחש, אליבא דבית משפט קמא, בתאריך 7.1.15. בתאריך זה עלו להעיד מטעם המשיב שני עדי אופי, שניהם אנשים שהתגייסו לעזרתו וציינו כי הם לקחו את המשיב תחת חסותם, מצאו לו עבודה, פרנסה וקורת גג. אין טוב מלהביא דברים בשם אומרם, שעל כן נצטט את דבריו:

"...והנה מבעד לעבים השחורים שצוירו בתסקירי שירות המבחן על העדר שיתוף פעולה, על מניפולטיביות, על אי לקיחת אחריות, הופיעו בפני בית המשפט שני ברנשים, צדיקים ממש, אשר גרמו לשינוי לבבות אצל בית המשפט" (עמוד 51). "שני הברנשים הללו היו כשתי קרני שמש שחדרו אל אולם בית המשפט מבעד לאותם עננים שחורים שתוארו בתסקיר שירות המבחן, תהום נפערה באולם בית המשפט. מצד אחד התסקירים המספרים על יד מושטת של שירות המבחן שזכתה לשריטות מצד אותו חתול רחוב, הלא הוא הנאשם, ומהצד השני שני אנשים..."

לאחר מכן עבר בית המשפט להתייחסות לשני התסקירים הסופיים. שירות המבחן דיבר על שינוי שניכר בגישתו והתייחסותו של המשיב, על כך שהוא משתתף בשיחות פרטניות בקבוצת כישורי חיים. אכן התרשמותו החיובית של שירות המבחן לא הייתה מלאה בשל תיק בגין עבירת סמים שעל קיומו הודיע לו המשיב, עדיין סבר שירות המבחן כי יש מקום לדחייה נוספת.

ביום 26.10.15, כאמור, ניתן התסקיר האחרון. בית המשפט היה ער לכך שבינתיים נפתח תיק נוסף, אותו תיק שעליו הודיע המשיב לשירות המבחן מאוחר, שבו על פי טענתו הביא לחבר סם מסוג מריחואנה. אליבא דבית משפט קמא, **"...לפחות הנאשם שיתף את השירות בעובדה זו, וגם זו נקודת אור מסוימת"** (עמוד 54).

בהינתן כל האמור לעיל, ובמיוחד ה"מהפך" כאמור לשיטתו של בית משפט קמא בתסקירים האחרונים, **"סבורני כי לא יכולה להיות מחלוקת כי הנאשם קנה לעצמו את הזכות לבוא בגדרו של סעיף 40ד' לחוק העונשין, זה המדבר על העדפת אינטרס אישי של שיקום על האינטרס הציבורי של תגמול הולם"**.

6. התביעה עתרה למתחם ענישה שנע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט - לא אימץ מתחם זה. המשיב, כך לשיטתו של בית משפט קמא, אכן נטל חלק בביצוען של עבירות חמורות, אולם חלקו היחסי היה שולי, לפחות יחסית לחבריו למעשה, אשר לא נעצרו ולא נתנו את הדין על מעשיהם. המשיב נהג ברכב, ולא מי שביצע בפועל את האיומים, את הפריצה והתקיפה.

לכלל קביעת המתחם וכן גזירת העונש, מן הראוי **"להשקיף את חלקו דה-פקטו במעשים"**. שקלול כל האמור - הולך לקביעת מתחם שנע בין שנה לשנתיים.

7. בשלב השני, כאשר עבר לגזירת הדין, סבר בית המשפט כי יש מקום לסטות מן המתחם בשל אינטרס

השיקום. "...הנאשם יקים משפחה בישראל וכאשר אני סבור כי הנאשם משוקם או ליתר דיוק, יש לו סיכוי ממשי וטוב להשתקם, אני גוזר את עונשו על דרך השיקום". על המשיב הוטל, כאמור, העונשים שצוינו בפתיח, כשעיקרם והחלק האופרטיבי שבהם, הוא מאסר בפועל של חודשיים בעבודות שירות.

הערעור

8. בהודעת ערעור מפורטת תוקפת המדינה כל אחת ואחת מקביעות בית משפט קמא.

איננו רואים להאריך בפירוט טענות המדינה. ככלל, הטענה היא כי מדובר בכתב אישום חמור במיוחד. העונש שהטיל בית משפט קמא אינו נותן ביטוי לחומרתן של העבירות. המדינה מפנה במיוחד לאלימות, לרבות האלימות כלפי ילדה בת 11 שמצביעה על נחישות עבריינית. המשיב גם סייע לשותפיו להימלט, ובהמשך בחר לאיים על בעל המחסן. גם בתיק השני מדובר בעבירות לא קלות. בשורה התחתונה הטענה היא כי המשיב חסר מורא בפני החוק ומן הראוי להטיל עליו ענישה של ממש. בהינתן כל האמור לעיל, עותרת המדינה כי ערכאת הערעור תאמץ את המתחם שעליו הצביעה המדינה בבית משפט קמא, קרי 18 עד 36 חודשי מאסר.

9. באשר לתסקירים ותהליך השיקום, המדינה מפנה למלוא האמור בתסקירים, ולטענתה "קריאת התסקירים אינה מחייבת את המסקנה שאכן קיים סיכוי שכזה ביחס למשיב... בוודאי לא סיכוי שמצדיק חריגה שביצע בית המשפט ממתחם הענישה הראוי", וזאת אפילו בהתייחס למתחם שקבע בית המשפט. התביעה סבורה כי בית המשפט הלך שבי אחר תיאוריו הצורניים (שלו עצמו) והשוואתו של המשיב לחתול רחוב שנאבק בנסיבות חייו הקשות.

בטיעון בפנינו היום הביאה המדינה לידיעתנו את מה שצוין כבר לעיל, כי גם בפברואר 2016 ולאחר מתן גזר הדין, ביצע המשיב עבירה שבגינה הוגש נגדו כתב אישום. מדובר כאמור בעבירות סמים, זאת בנוסף לתיק שבו יוחסה לו עבירה ב-21.12.14. הנה כי כן, גם לאחר שהושטה לו היד, לא נאחז בה המשיב. בשורה התחתונה, עותרת המדינה כי בית משפט זה יתערב בהחלטתו של בית המשפט, יאריך את תקופת המאסר ויעמיד אותה על מאסר שירוצה מאחורי סורג ובריח, לתקופה משמעותית.

10. הסנגור עתר שלא להתערב בהחלטתו של בית המשפט קמא. ניכר בטיעונו של הסנגור כי יצאו מן הלב, והוא עשה כל שביכולתו לסייע למשיב. עדיין, גם הוא התקשה להתמודד עם מכלול הנסיבות והנתונים שבפניו, זאת הן באשר לאופיין של העבירות שמדובר בהן והן באשר לתהליך השיקום שספק אם הוא ראוי להיחשב כשיקום אמיתי וראוי.

ליבת הטיעונים התמקדה בכך שמתן גזר הדין לווה בתהליך ארוך, המשיב היה בפיקוח כל הזמן, בינתיים הוא התחיל גם ללמוד. קרקע גידולו של המשיב היא קשה במיוחד, ועל רקע זה מן הראוי היה לתת לו קרדיט, כפי שנהג אכן בית משפט קמא. הסנגור עתר שלא לקטוע את מה שהוא רואה כתהליך שיקום.

דין והכרעה

11. נראה לנו כי לא יכול להיות ספק באשר לצדקתו של הערעור שבפנינו. גם בית משפט שהמשפט הפלילי הוא לחם חוקו, לא בכל יום נתקל בכתב אישום מכוער ומקומם כל כך כמו כתב האישום הנוכחי (הכוונה לכתב האישום בתיק העיקרי).

מדובר, כאמור, בקשר שנקשר בין חבורת אנשים צעירה לגזול את רכשו של המתלונן. הקשר תוכן ובא לידי ביצוע. מקובל עלינו טיעונה של התביעה כי הביצוע בצוותא הוא נסיבה מחמירה. אין מדובר בעבירה ספונטנית, אלא כאמור עבירה מתוכננת באופן מדויק, שבוצעה על ידי מספר אנשים. בהקשר זה אנו רואים להדגיש כי המשיב לא חשף את שמם של שותפיו לפשע, ובכך נסיבה נוספת לחומרא. אי-חשיפת שותפיו לפשע מצביעה על דפוסים עברייניים מובהקים ומובנים, שאותם אימץ המשיב לעצמו. המשיך התנהלותו של המשיב עולה בקנה אחד עם אותם דפוסים עברייניים.

12. אנו רואים לייחד מספר מילים להיבטים החמורים באופן חריג בתיק זה:

כאמור, מדובר בפריצה מתוכננת. החבורה הצטיידה ברכב, הגיעה למחסן, הורידה את סורג החלון, נכנסה דרך החלון למחסן וגנבה עשרות קרטונים של אוכל. עד כדי כך היו בני החבורה שלווים ובטוחים בעצמם, שנסעו לאפסן חלק מהסחורה שגנבו וחזרו למקום פעם נוספת כדי להשלים את הגניבה. החלק המקומם במיוחד עניינו במה שהתרחש לאחר מכן - איתרע מזלו של עד הראייה שנמצא במקום הלא נכון, כנראה, בשעה הלא נכונה. כל חטאו הצטמצם לכך שביקש לנהוג כאזרח שומר חוק ולרשום את מספר הרכב. התקיפה שספג מידי מי משותפיו של המשיב הייתה אכזרית וברוטלית במיוחד, הן פגיעה בגוף (משיכה בזמן, הכה בפניו, הצמדתו לקיר), הן פגיעה ברכוש (העיף את משקפיו ושבר את הטלפון שלו) והן איומים מילוליים בצורה המפורשת ביותר שניתן להעלות על הדעת, "לגמור אותו". לצד הנזק הרכושי והפיזי, יש בכך גם אלמנט משפיל ומבזה.

במיוחד כך כאשר הכל נעשה לעיני בתו בת ה-11. אין צורך בדמיון רב כדי להבין את עוגמת הנפש של השניים גם יחד - עוגמת הנפש של האב שער לכך שבתו נחשפת להתעללות בו, ועוגמת הנפש והפחד של הבת שצופה בנעשה. אם לא די בכך, הצטרפה תקיפת הבת. כפי שאמרנו לעיל, גם עבריינים קשוחים היו נרתעים מלהניח אצבע על ילדה בת 11. לא כך נהגו המשיב וחבריו.

13. באשר לחלקו של המשיב באירוע כולו - בית משפט קמא קבע כי חלקו שולי (ר' עמוד 56 לגזר הדין, שורות 1-3). את הקביעה השתית בית משפט קמא על כך שהמשיב היה הנהג ולא מי שביצע בפועל את האיומים, הפריצה או התקיפה. לא ברורה לנו עמדתו זו של בית המשפט. המשיב, לשיטתנו, הוא עברין עיקרי וחלקו במעשים דומיננטי. המשיב הביא למקום את הרכב ונהג בו כדי להביא את כל החבורה למקום הפריצה. לאחר מכן ולאחר שתקפו את עד הראייה ובתו, המשיב מילט את עצמו ואת חבריו ממקום העבירה. ניתן היה לצפות כי כאשר המשיב ראה את חבריו תוקפים את הילדה, יזעק למקום כדי לעצור בעדם. בפועל כאמור המשיב התקרב עם רכבו אל חבריו על מנת למלט אותם ולהימלט יחד עמם.

14. לכך מצטרף החלק הנוסף באירוע, שאף הוא פורט כבר לעיל, קרי פנייתו של המשיב למתלונן, בעל המחסן, בעקבות הדרישה כי הוא, המשיב, יתייצב במשטרה. ושוב, גם עבריינים קשוחים היו נרתעים מלנקוט בדרך שנקט בה המשיב. המשיב כבר הבין כי נתפס בכך וניתן היה לצפות כי יודה בביצוע העבירה, או לפחות לא ינסה לשבש הליכים. בפועל, כאמור, מה שעשה המשיב הוא לפנות אל המתלונן, לאיים עליו, להציע לו **"לגמור את הסיפור בצורה יפה"** תוך אמירה כי אם הוא, המשיב, יכנס לכלא, יש לו חיילים. איננו יכולים שלא לתמוה מהיכן נטל המשיב כל אותן תעצומות נפש שליליות כדי לנ ג דרך זו. מכל מקום יש בכך כדי להצביע על דפוסי עברייניים, והעדר מוחלט של מעצורים.

15. על רקע האמור לעיל, שגה בית משפט קמא, כאשר קבע כי חלקו של המשיב במעשים שולי. אנו מדגישים שוב, כי המשיב לא חשף את שמות שותפיו לעבירה, לפיכך אין גם מקום להקל עמו משום שחבריו לא נתנו את הדין. כיוון שבית המשפט השתמש בדימויים רבים בתיק זה, איננו יכולים שלא לומר כי הדימוי הראוי לנימוק זה הוא "הקוזאק הנגזל".

16. איננו מקלים ראש גם בתיק הנוסף אותו צירף המשיב. גם כאן מתגלים דפוסי עבריינות נוקשים, חוסר מורא מפני החוק. המשיב ביצע עבירת תעבורה, ניסה להימלט, דחף שוטר לצורך זה והיה צורך במרדף רגלי כדי לעצור אותו, שלא לדבר על זיוף לוחית הרישוי.

מתחם הענישה צריך לשקף את עיקרון ההלימה. כאשר אנו מכמתים את כל האמור לעיל, דעתנו היא כי יש להתערב ברף העליון של מתחם הענישה, ולהעמיד את הרף העליון על 36 חודשים. הרף התחתון שקבע בית משפט קמא יישאר בעינו, דהיינו המתחם נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר.

מיקומו של המשיב בתוך המתחם

17. בעניין זה אנו חלוקים על בית משפט קמא באופן ברור וחד. מלכתחילה ספק בעינינו אם היה מקום לכל אותו תהליך ארוך שארך למעלה משנה וחצי של מתן חמישה תסקירים. בדיעבד התסקירים אינם יכולים להצדיק את הסטייה הקיצונית ממתחם הענישה שנקבע.

עיינו בתסקירים בכובד ראש, ובחנו את האמור. שלושת התסקירים הראשונים הם שליליים במיוחד. אנו מפנים לפירוט בנושא התסקירים דלעיל. רק בשני התסקירים האחרונים ישנו שינוי, ואף הוא איננו חד ומהותי כפי שהוצגו הדברים על ידי בית משפט קמא. דבריהם של שני אותם "צדיקים", (כפי שכונו על ידי בית המשפט קמא), אינם מסמנים מהפך. כל שניתן ללמוד מהם הוא שהמשיב זכה לא רק ליד מושטת מצד שירות המבחן, אלא גם מצד אנשים נוספים. אנו רואים עוד לציין, כי גם בתסקיר האחרון כל שהיה בידי שירות המבחן לומר הוא כי **"המשיב זקוק להמשך ליווי שירותינו ולהמשך קבלת טיפול וסיוע במסגרת היחידה לטיפול בהתמכרויות"**, בהבדל מהצבעה על תהליך שהבשיל כבר.

תסקירי שירות המבחן, ככלל, צופים פני עתיד ומבססים את המלצתם על כך שניתן לצפות שהעברין המצוי בפניהם

לא יבצע עבירות נוספות. לרוע המזל במקרה הנוכחי המציאות טפחה הן על פניו של בית משפט קמא והן על פניו של שירות המבחן. כפי שצינו לעיל, בחודש פברואר 2016 ביצע לכאורה עבירה נוספת, והרי לך "שיקום" למופת.

בית משפט קמא, שהיה ער לפחות לעבירה משנת 2014, שנעברה במהלך אותו תהליך שיקום, אמר כי המעשים **"מאכזבים ומכעיסים... יחד עם זאת נראה כי סיפורי שיקום ללא מהמורות, ללא נפילות, הם נדירים..."** ועל כן נאמר אנו, כי בהינתן התיקים הנוספים שנפתחו (לרבות התיק שעל קיומו לא ידע בית משפט קמא) ספק אם מדובר ב"סיפור שיקום". מכל מקום, בוודאי לא סיפור שיקום שיכול לאיין את חומרת העבירות ודפוס ההתנהגות העולה מהן.

סוף דבר

אנו מטילים על המשיב 15 חודשי מאסר בפועל. אנו אומרים בפה מלא כי גם ענישה זו משקללת את היותנו ערכאת ערעור, שאיננה נוהגת ככלל למצות את הדין עם משיבים, שאחרת היינו מטילים על המשיב תקופה ארוכה יותר.

אנו ערים לפער שבין הענישה שהוטלה על ידי בית משפט קמא לבין הענישה שהוטלה על ידינו. לצערנו, אין מנוס מכך. ברע"פ 3642/06 **כהנים נ' מדינת ישראל**, אמר בית המשפט העליון, **"...אין עסקינן בסוגיה חשבונאית או במכפלה מספרית כזו או אחרת, כי אם בעיקרון לפיו מן הראוי כי העונש השני לא יחרוג באורך מופרז מזה שקדם לו וזאת מטעמי הגינות כלפי המערער. אלא שעיקרון זה אינו עומד לבדו. יש לאזנו מול עקרונות אחרים שבבסיס הענישה הפלילית, שיסוד מוסד בה הוא כי תהלום את המעשים בגינם היא מוטלת. ברור הדבר כי עיקרון אחרון זה אינו מוגשם שעה שהעונש שנגזר בערכאה הדיונית על פניו אינו יכול לעמוד. במקרה דנן, לא הפער שבין העונשים אינו סביר, כי אם העונש שנגזר למבקש מלכתחילה בבית משפט שלום. עונש זה אינו הולם את חומרתם של המעשים אשר בביצועם הורשע, ובדין קבע בית המשפט המחוזי כי אין בו משום שקלול ראוי של מכלול נסיבותיה של הפרשה"**.

דברים שנאמרו שם יפים לענייננו, כאילו נכתבו בהקשר לתיק הנוכחי, ואנו מאמצים אותם במלואם. ענישה של שני חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות חוטאת לאינטרס הציבורי, איננה נותנת ביטוי לעיקרון ההלימה, והיא משדרת מסר פסול ושגוי בהינתן ריבוי העבירות ובמיוחד הכיעור שבחלק מהן.

יתר רכיבי הענישה יישארו בעינם.

ניתן והודע היום י"ג אדר ב' תשע"ו, 23/03/2016 במעמד הנוכחים.

אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת

ג'ורג' קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד